

[Tholstrup.]

Hvis en automobilist, der efter en „bedre aften“ forsigtigt lister sig hjem i bevidstheden om at have nedsat reaktionsevne, men nok mener at kunne nå hjem med forsigtighed, bliver standset af politiet og spiritusprøvet, mister han kørekortet og får straf, uden at han har forvoldt nogen som helst ulykke. Jeg skal ikke forsvare den mand, der i beruset tilstand sætter sig op at køre, men der ser jo mærkeligt ud, at den, der forvolder død og ødelæggelse, i mange tilfælde slipper fri, medens andre får en relativt hård straf, skønt han ingen ulykke har forvoldt.

Jeg mener, at man bør fratage den berusede motorkører kørekortet for længere tid end et halvt år for førstegangsforsæelse og lade ham miste det for bestandig ved andengangsforsæelse. At miste kørekortet et halvt eller et helt år må være at betragte som en betinget dom, og gentager man sin forbrydelse, må den fulde straf ramme forbryderen.

Når man skal have et kørekort, skal man møde med 2 underskrifter for ædruelighed. Spørgsmålet er, om man ikke også skulle gøre sådanne underskrivere medansvarlige, og jeg mener absolut, at man må forlange 2 nye underskrifter, når en mand, der har været fradømt kørekortet et halvt eller et helt år, igen skal have dette udleveret, og man må gøre disse to underskrivere bekendt med mandens forsæelse og med, at de får et medansvar ved at skrive under på, at manden er ædruelig.

Det vil sikkert kræve nogle lovændringer, men som jeg tidligere har sagt: det går ud over altfor mange sagesløse personer, at folk ikke ved, at den farligste cocktail er en blanding af spiritus og benzin, og jeg vil derfor gerne høre, hvad den højt ærede justitsminister vil gøre her for at få disse ulykkestilfælde bragt ned.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlem stiller mig det spørgsmål, om jeg vil foranledige skærpede bestemmelser bragt i anvendelse overfor berusede motorkørere, især i sådanne tilfælde, hvor de forsøger at flygte fra ansvaret for påkørsler.

Spørgsmålet indeholder i virkeligheden

tre situationer, forekommer det mig. Den første er spørgsmålet om den strafferetlige reaktion overfor den berusede motorkører. Her har vi bestemmelsen i motorlovens § 41, der fastsætter straf af hæfte eller fængsel i indtil seks måneder og under særlig formildende omstændigheder bøde for den berusede motorfører, men dertil kommer så efter § 42 bestemmelsen om, at den pågældende mister kørekortet enten tidsbegrænset, mindst et halvt år, eller for bestandig. Jeg understreger, at det er de bestemmelser, der bringes i anvendelse overfor en beruset motorfører, hvor der ingen ulykke er sket.

Det andet tilfælde er det, det ærede medlem nævnte, hvor der sker en færdselsulykke med tab af menneskeliv som følge, eller hvor en person er kommet betydeligt til skade på legeme eller helbred. Her træder straffeloven ind i billedet, og her anvendes bestemmelserne om uagtsomt manddrab i § 241 eller bestemmelsen i § 249 om uagtsom skadetilføjelse af særlig alvorlig karakter. Disse bestemmelser har en fælles strafferamme: hæfte eller bøde og under skærpede omstændigheder fængsel indtil 4 år. Nu vil jeg imidlertid understrege, at det, det her drejer sig om, er uagtsomhedsforbrydelser; den, der begår sådanne færdselsdrab, har ikke forset dertil. Når man skal bedømme strafferammen, må man have dette i erindring, og man må ligeledes huske, at den, der begår en sådan uagtsomhedsforbrydelse, ikke behøver iøvrigt at have udvist et forbryderisk sindelag.

Den tredje situation, det ærede medlem nævner, er det tilfælde, hvor den pågældende søger at unddrage sig ansvaret ved flugt. Jeg vil her først nævne færdselslovens § 20, der fastsætter bødestraf for den, der undlader at standse og om fornødent efter bedste evne yde hjælp, og jeg vil tilføje, at isoleret betragtet er denne straffereaktion på ingen måde tilstrækkelig i grovere tilfælde.

Endvidere vil jeg nævne straffelovens § 253, der fastsætter bøde eller indtil 3 måneders hæfte for den, der undlader at hjælpe nogen, der er i øjensynlig livsfare, eller at træffe de foranstaltninger, som omstændighederne kræver til redning af nogen, der er tilsyneladende livløs. Endelig vil jeg nævne — det er det afgørende — det til-